

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความ เป็นมาของปัญหา

เมืองไทย เป็นดินแดนแห่งความสงบสุขสมดังคำกล่าวที่ว่า เมืองสยาม เป็นดินแดนแห่งรอยยิ้ม คนไทยส่วนใหญ่มีนิสัยรักสนุก ร่าเริงแจ่มใส วาจาไพเราะอ่อนหวาน ชอบร้องรำทำเพลงและเจ้าบทเจ้ากลอน ทั้งนี้เพราะภาษาไทยมีเสียงคล้ายเสียงดนตรี เสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป อันเป็นสิ่งเอื้ออำนวยในการนำคำมา ร้อยเรียงให้มีเสียงสัมผัสคล้องจองกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าคนไทยมักผูกคล้องจองกัน คำพังเพย สุภาษิต คำสอน และคำขวัญต่าง ๆ ที่พบเห็นและใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวันมีลักษณะของ ร้อยกรองอยู่เป็นอันมาก คือมีเสียงสัมผัสคล้องจองกัน นอกจากนี้ความเป็นนักกลอนของคนไทย ยังเห็นได้จากบทขับร้องต่าง ๆ เช่น เพลงกล่อมเด็ก เพลงประกอบการละเล่น และ เพลงพื้นบ้านต่าง ๆ รวมทั้งคำสอน คติเตือนใจ ตลอดจนชนส่วนคนไทยส่วนใหญ่จะเป็นถ้อยคำที่มีสัมผัส คล้องจองกันทั้งสิ้น ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2522: 34) กล่าวว่า "จากความเป็นชาตินักกลอนนี้เองที่ทำให้วรรณคดีของไทยส่วนใหญ่เป็นประเภทร้อยกรอง และมีอายุยืนนานกว่าประเภทร้อยแก้ว"

วรรณคดีไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งวรรณคดีประเภทร้อยกรอง มีความไพเราะใช้ภาษางดงามเป็นอย่างยิ่ง แต่เยาวชนไทยยังไม่ใคร่ให้ความสนใจเท่าที่ควร การแต่งร้อยกรองไม่เป็นที่แพร่หลายในหมู่เยาวชนไทยโดยเห็นว่าเป็นของยาก ล้าสมัย และมักจะติดยึดในความคิดที่ว่า คนที่แต่งร้อยกรองได้ต้อง เป็นคนที่มีพรสวรรค์พิเศษเท่านั้น ซึ่งความจริงแล้วหากมีการวางพื้นฐานที่ดีพอสมควร ได้รับการชี้แนะที่เหมาะสม และได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ เยาวชนโดยทั่วไปก็สามารถแต่งคำประพันธ์ร้อยกรองได้ การที่มีผู้แต่งร้อยกรองเพิ่มขึ้นเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางภาษาไปด้วยในขณะเดียวกัน เจือ สตะเวทิน (2518: 94) ได้ให้ข้อคิดไว้ว่า "เราน่าจะแต่งโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอนกันต่อไป แต่ไม่น่าจะแต่งเป็นเรื่องขนาดยาวอย่างพระอภัยมณี เราควรแต่งเป็นข้อความสั้น ๆ คนที่มีโอกาสและวุฒิปัญญาก็น่าจะเจริญรอยตามกวีบรรพบุรุษของเรา"

ต่อไปตามสติปัญญา ชาวไทยซึ่งเคยได้สืบสายกวีมาโดยลำดับจะได้สืบสายกันต่อไป" ความคิดของ เจือ สตะเวทิน สอดคล้องกับคำประพันธ์ในหนังสืออ้างอิงวิชาหลักภาษาไทย ประโยคมัธยมศึกษา ตอนปลาย กระทรวงศึกษาธิการ (2522: 275) ที่ว่า

กวีภาณุแล้งแหล่งไทย	มีชุกทุกสมัย
คนดีคู่ศรีอยุธยา	
สินธุ์คู่สัตย์มัจฉา	โคลงกมฤคา
คงคู่ป่าใหญ่ไพศาล	
สุรย์จันทร์คู่ศักดิ์จักรวาล	ราชาไชยชาญ
ประจำบ่ารุงกรุงศรี	
จันทร์สุรย์สุญลี้นระวี	จึงสุญเมธิ
กวีฤาดูแล้งแหล่งไทย	

จากแนวคิดดังกล่าวจะ เห็นได้ว่าร้อยกรองมีความสำคัญยิ่งต่อคนไทยและภาษาไทย ทั้งนี้ เพราะร้อยกรองหรือคำประพันธ์ เป็นสิ่งแสดงออกทางด้านความคิด และความงดงามประณีตทางการใช้ภาษา เป็นเครื่องจรรโลงใจของมนุษย์ให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และเกิดความซาบซึ้งในความไพเราะของถ้อยคำ สิลลา ของภาษาร้อยกรอง ดังที่ประจักษ์ ประภาพิตยากร (2525: 3) กล่าวว่า "กาศยกลอนเป็นเครื่องประเทืองใจโลกและประดับโลก ช่วยสร้างโลกให้ชื่นบาน ช่วยขัดเกลาจิตใจมนุษย์ให้ประณีต อ่อนโยน บรรเทาความทุกข์ของโลก ก่อให้เกิดความสงบสุขด้วยสันรรมย์และประทับใจ"

นอกจากนี้ร้อยกรองยังเป็นสิ่งแสดงถึง เอกลักษณ์และวัฒนธรรมทางภาษาอันงดงามยิ่ง ของชาติ อันควรที่จะช่วยธำรงไว้สืบไป ดังที่ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2524: 2) กล่าวว่า

บทประพันธ์จะช่วยธำรงรักษาสมบัติวัฒนธรรมของชาติไว้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะ บทประพันธ์ที่เป็นร้อยกรอง จะช่วยสะท้อนวัฒนธรรมในแง่ต่าง ๆ ออกมาให้คนรุ่นหลัง ได้เรียนรู้อย่างกว้างขวาง และสืบทอดกันต่อ ๆ ไปไม่มีวันสิ้นสุด เพราะร้อยกรอง มีเสียงสัมผัสคล้องจอง ทำให้จำง่าย และจำได้นาน

ความเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับ กุหลาบ มัลลิกะมาส และวิพุธ โสภวงศ์ (2524: 131) ที่ว่า "ร้อยกรองเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่ง ที่คนไทยเรานิยมแต่งกันมาเป็นเวลาช้านานแล้ว คนไทยโดยทั่วไปมีลักษณะ "เจ้าบทเจ้ากลอน" คือชอบเสียงอันไพเราะ มีสัมผัสคล้องจองของถ้อยคำ การแต่งร้อยกรองจึงเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมด้านภาษาของเรา"

จากความสำคัญและประโยชน์ของร้อยกรองดังกล่าว หลักสูตรวิชาภาษาไทยในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่มัธยมศึกษาจนถึงอุดมศึกษา จึงได้บรรจุเนื้อหาวิชาที่ว่าด้วยการแต่งคำประพันธ์ไว้ในวิชาภาษาไทยทุกระดับชั้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาและฝึกฝนแต่งร้อยกรองได้อย่างเข้าใจ และสามารถแต่งบทร้อยกรองได้ โดยเฉพาะหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 กล่าวถึงการเขียนร้อยกรองไว้ดังนี้

- . . . ท 041 การเขียน 1 อาจให้เขียนบทร้อยกรองง่าย ๆ แสดงความคิดและความรู้สึกตามสมควร
- ท 042 การเขียน 2 แต่งคำประพันธ์ตามความคิด ตามหัวข้อที่กำหนดให้ เช่น อาเศียรวาท บทอวยพร เนื่องในโอกาสต่าง ๆ และหัวข้อที่เลือกได้ตามความพอใจ
- ท 503 ภาษาไทย แสดงความรู้สึกให้สะท้อนอารมณ์ผู้อ่าน เป็นบทเขียนสั้น ๆ โดยใช้หัวข้อที่ตนสนใจ ซึ่งอาจใช้ร้อยแก้วหรือร้อยกรองก็ได้
- ท 504 ภาษาไทย ในการเขียนแสดงข้อคิดเห็น เล่าแถลงชี้แจงข้อเท็จจริง เขียนแสดงความรู้สึกและอารมณ์จากประสบการณ์ อาจเขียนบทร้อยกรองบ้างตามความถนัด และความสมัครใจ . . .

จุดประสงค์การเรียนรู้ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนกลาง กลุ่มที่ 4 2529: 4-8) กล่าวถึงการเขียนร้อยกรองไว้ดังนี้

- . . . ท 401 ภาษาไทย เลือกเขียนบทประพันธ์เชิงสร้างสรรค์ตามแนวคิดของตนได้
- ท 402 ภาษาไทย เขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ได้
- ท 503 ภาษาไทย เขียนคำประพันธ์ประเภทโคลงสี่สุภาพและร่ายยาวได้ถูกต้องตามฉันทลักษณ์
- ท 504 ภาษาไทย เขียนแสดงความรู้สึกและอารมณ์จากประสบการณ์เป็นร้อยแก้วหรือร้อยกรองได้
- ท 606 ภาษาไทย เขียนร้อยกรองหรือร้อยแก้ว ตามแนวความคิดของตนเอง โดยใช้ถ้อยคำที่สละสลวย . . .

ทักษะการเขียนร้อยกรองหรือแต่งคำประพันธ์นั้น จำเป็นที่นักเรียนเมื่อได้ศึกษา
เล่าเรียนแล้ว มิใช่หวังผลเพียงแต่พอแต่งเป็นเท่านั้น หากแต่มุ่งประโยชน์ทางอื่น ๆ ด้วย
เกี่ยวกับเรื่องนี้ ประทีป วาทิกทินกร (2531: 4) ให้ความเห็นว่า นักเรียนที่เรียนภาษาไทย
จำเป็นจะต้องศึกษาร้อยกรองเพื่อให้เกิดผล 2 ประการ คือ

1. ความรู้เกี่ยวกับคุณค่า ความเป็นมา ประเภทและลักษณะของร้อยกรอง รวม
ทั้งรู้จักลีลา ความงาม และกลวิธีการแต่งร้อยกรองด้วย

2. ความสามารถในการแต่งร้อยกรองชนิดต่าง ๆ เช่น กลอน โคลง ฉันท์
กาพย์ ร่าย ฯลฯ รวมทั้งสามารถวิพากษ์วิจารณ์ร้อยกรองที่ผู้อื่นแต่งไว้

นอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการชาวต่างประเทศที่ให้ความสนใจงานเขียนร้อยกรอง เช่น
แมทธิว อาร์โนลด์ (Matthew Arnold 1962: 293-295) ได้กล่าวถึงคุณค่าของร้อยกรอง
ไว้ว่า

มนุษย์เราควรตระหนักในคุณค่าของร้อยกรองให้มากกว่าปกติธรรมดา ทั้งนี้เพราะร้อยกรอง
มีคุณค่ามากอย่างที่เราคาดไม่ถึง ร้อยกรองจะเป็นสิ่งเชื่อมโยงอารมณ์ให้เข้ากับความคิด
และแสดงออกมาซึ่งความรู้ ดังนั้นมนุษย์จะหันกลับไปศึกษาร้อยกรองเพื่อศึกษาแนวทางชีวิต
สำหรับตัวเอง เพื่อปลุกปลอบใจและเสริมสร้างกำลังใจ" นอกจากนี้เขายังกล่าวอีกว่า
ร้อยกรองที่ดีนั้นจะต้องมีรูปแบบที่สร้างขึ้นอย่างประณีตและให้ความรู้สึกที่ลึกซึ้งแจ่มชัด
ให้ความเพลิดเพลิน สนุกสนาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีคุณค่าที่สุดที่เราจะได้รับจากร้อยกรอง

รอย อาร์ วิลสัน (Roy R. Wilson 1975: 137-139) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับการ
การสอนเขียนบทร้อยกรองว่า "การจัดประสบการณ์เป็นสิ่งสำคัญมากที่สุด กิจกรรมที่จัดขึ้นใน
การเรียนการสอนควรที่จะได้ส่งเสริมให้เด็กฝึกฝนด้านการใช้จินตนาการ และพยายามให้เด็ก
คุ้นเคยกับท่วงทำนอง เสียง ลีลา จังหวะ และรูปแบบของบทร้อยกรองอยู่เสมอ"

การเขียนร้อยกรองเป็นส่วนหนึ่งในการฝึกทักษะการเขียน เป็นผลงานทางศิลปะ
ซึ่งต้องอาศัยการแสดงออกที่ดีเป็นพาหนะนำความนึกคิด ความสะเทือนใจและจินตนาการของ
ผู้แต่งออกสู่ผู้อ่าน ให้มีจิตใจที่ละเอียดอ่อน เห็นใจเพื่อนมนุษย์ มีความคิด จินตนาการ
หากพิจารณาโดยรวมแล้ว ร้อยกรองย่อมนำเสนอสิริสุขมาสู่สังคมและต่อโลก เพราะคนที่มี
จิตใจละเอียดอ่อน เห็นใจเพื่อนมนุษย์ มีความคิดและจินตนาการที่กว้างไกล ย่อมมองโลก

ในแง่ดีและมีความคิดสร้างสรรค์ให้โลกมีความสุขสงบ

ในด้านการเรียนการสอนนั้น เมื่อทั้งครูและนักเรียนมีความสนใจ ความรู้ ความสามารถพอที่จะสร้างสรรค์หรือยกเรื่อง เพื่อประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนได้ในแต่ละสาขา ที่ตน เกี่ยวข้องแล้ว ย่อมเกิดประโยชน์นานับการทั้งทางตรงและทางอ้อม ได้แก่ การปรับปรุง การเรียนการสอนให้น่าสนใจ เข้าใจและจดจำได้ดีขึ้น การศึกษาวรรณคดีไทยจะกว้างขวาง และลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น เข้าใจและจดจำได้ดีขึ้น เพราะเห็นประโยชน์และคุณค่าได้ชัดเจน ซึ่งจะ เป็นการสืบทอดวัฒนธรรมไทยได้ทางหนึ่ง

ความสำคัญของการเขียนร้อยกรองดังกล่าวมาแล้ว เป็นข้อชวนให้คิดว่าควรจะได้มีการส่งเสริมให้มีการสร้างสรรค์งานเขียนด้านร้อยกรองให้มากยิ่งขึ้น เพราะสามารถอำนวยประโยชน์ให้เกิดขึ้นทั้งผู้แต่งและผู้อ่านร้อยกรอง ทั้งยังเป็นการรักษาเอกลักษณ์ของชาติอีกทางหนึ่งด้วย ถ้าพิจารณาให้ดีแล้วจะเห็นได้ว่า เราสามารถฝึกเด็กให้เขียนร้อยกรองได้เพราะมี องค์ประกอบหลายประการที่เอื้อต่อการเขียนร้อยกรองของเด็กไทยดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง ภาษาไทยมีเสียงสูงต่ำคล้ายเสียงดนตรี ทำให้ภาษาที่คนไทยใช้อยู่ มีลักษณะเป็นร้อยกรองโดยธรรมชาติอยู่แล้ว เสียงวรรณยุกต์ต่างกันทำให้คำมีความหมายต่างกัน เช่น ปา ป่า ป้า เมื่อนำคำมาเรียงกันก็ได้กลุ่มคำที่มีเสียงสัมผัสและมีความหมาย

ประการที่สอง คนไทยมีนิสัยชอบบทกลอน ลักษณะความเป็นนักกลอนของคนไทยจะเห็นได้จากบทร้อยกรองต่าง ๆ เช่น เพลงกล่อมเด็ก เพลงเรือ เพลงเกี่ยวข้าว ฯลฯ ซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมและวัฒนธรรมอย่างเด่นชัด

ประการที่สาม โดยธรรมชาตินั้นเด็กมีนิสัยรัก ชื่นชอบในบทร้อยกรองเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ทั้งนี้เพราะคำร้อยกรองนั้นมีเสียงสัมผัสคล้องจองที่ฟังไพเราะ มีจังหวะเร้าใจคล้ายเสียงดนตรี และท่องจำได้คล่องปาก จากลีลาดังกล่าวนี้ทำให้เกิดความสนุกสนานและชอบคำร้อยกรอง ขุนอนคราม (2520: 5) กล่าวว่า "การสอนในสิ่งที่เด็กสนใจและชื่นชอบ ย่อมทำให้เกิด การเรียนรู้ได้ง่าย และรวดเร็วยิ่งขึ้น"

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประการที่สี่ ในชีวิตประจำวัน สภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กทำให้เด็กคุ้นเคยกับลักษณะของคำร้อยกรองอยู่ตลอดเวลา เช่น ภาษาสำนวนไทย คำสอน คำขวัญ ตลอดจนคติพจน์ต่าง ๆ ซึ่งครูสามารถนำมาอภิปรายและฝึกให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดได้

ประการที่ห้า หนังสือแบบเรียน และหนังสืออ่านประกอบวิชาภาษาไทยจะมีร้อยกรองเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหา เช่น วรรณวิจักขณ์เล่ม 1 มีเรื่อง อิเหนา บทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย นิราศพระบาท ของสุนทรภู่ บทร้อยกรองอยู่เพื่ออะไรของอุชเชนี เพื่อศักดิ์นี้กลูของวนิดา สลิตานนท์ ธารทองของ ประยอม ชองทอง ธรรมชาติกับมนุษย์และราตรีของ เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี เป็นต้น ซึ่งบทร้อยกรองดังกล่าวได้ผ่านการคัดเลือกจากกรรมการผู้เรียบเรียงหนังสือแบบเรียนแล้วว่า เป็นบทร้อยกรองที่ไพเราะอ่านและจดจำได้ง่าย ดังนั้นเมื่อให้เด็กเรียนรู้ลักษณะแผนผังและตัวอย่างของบทร้อยกรองจากหนังสือแล้ว ควรจะได้มีการฝึกเขียนไปด้วย

จากองค์ประกอบที่เอื้อต่อการเรียนการสอนเขียนร้อยกรองของเด็กไทยทั้ง 5 ประการดังกล่าว การสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจึงมีการส่งเสริมให้นักเรียนเขียนบทร้อยกรองกันโดยทั่วไป ข้อพิสูจนที่สามารถเห็นได้เด่นชัดคือ การจัดโครงการส่งเสริมยุวกวีของกองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร ในปีพุทธศักราช 2528 2529 และ 2531 ซึ่งประกวดแต่งกลอนสี่ก้า, กลอนสุภาพ และโคลงสี่สุภาพตามลำดับ การจัดประกวดปฏิภาณกวี 200 ปีสุนทรภู่ ของสมาคมนักกลอนแห่งประเทศไทยร่วมกับธนาคารกรุงเทพ การจัดประกวดพรรณภาพด้วยภาษากวี "กวีสง่าแมนมณีสาร" ของโครงการกิจกรรมทวิปัญญา ประจำปี 2529 โดยคณะกรรมการดำเนินงานศูนย์วัฒนธรรมวชิราวุฒานุสรณ์ การจัดประกวดยุวกวีในงานประชุมสภาครูโลก ซึ่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นผู้จัดในปีพุทธศักราช 2531 รวมทั้งการจัดประกวดเขียนร้อยกรองของหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนอีกหลายแห่ง ได้รับความสนใจสมัครเข้าร่วมประกวดจากนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นจำนวนมาก อันเป็นการแสดงให้เห็นความตื่นตัวในด้านการเขียนร้อยกรอง ซึ่งนับเป็นสิ่งน่าชื่นชมยิ่ง

จากเหตุผลที่กล่าวมาทั้งหมด ทำให้ผู้วิจัยพบว่างานเขียนร้อยกรองมีความสำคัญอย่างมาก โดยเฉพาะในปีพุทธศักราช 2529 - 2530 องค์การวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติได้ประกาศเชิดชูเกียรติพระสุนทรโวหาร (สุนทรภู่) กวีเอกรัตนโกสินทร์ผู้มีสมญา

"บิดาแห่งกลอนสุภาพ" ว่าเป็นผู้มีผลงานดีเด่นทางวัฒนธรรมของโลก และในระหว่างวันที่ 14 ถึง 18 พฤศจิกายน 2531 ประเทศไทยได้รับเกียรติให้เป็นเจ้าภาพในการประชุมสภากรวีโลก ซึ่งมีกรจากทั่วโลกกว่า 300 คนจาก 40 ประเทศ มาร่วมประชุม นับเป็นเกียรติและความภาคภูมิใจอย่างยิ่งของชาวไทยทุกคนที่จะยิ่งตระหนักในความสำคัญและคุณค่าของร้อยกรอง และช่วยกันธำรงรักษาไว้ โดยเฉพาะปลูกฝังความรู้สึกรัก ศรัทธา ภาคภูมิใจในมรดกทางวัฒนธรรมนี้ให้ฝังอยู่ในหัวใจของเยาวชนไทยซึ่งจะเป็นผู้สืบทอดสิ่งดีงาม เหล่านี้สืบไป

เหตุที่ผู้วิจัย เลือกศึกษาความสามารถในการเขียนร้อยกรองประเภทกลอนสุภาพ เพราะจากผลการวิจัยหลายเล่มพบว่า บทร้อยกรองที่เป็นที่นิยมเขียนกันมากที่สุดคือ กลอนดั่งที่นิยนา สุทธิธรรม (2517: 207) กล่าวว่า "การเขียนบทร้อยกรองตามฉันทลักษณ์เดิมนิยมเขียนกันมากที่สุดคือกลอน" ส่วนกานดา ตาระสวัสดิ์ และคณะ (2517: 4) พบว่า "คำประพันธ์ประเภทร้อยกรองที่มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันมากที่สุดคือกลอน" สอดคล้องกับความเห็นของ ชวน เพชรแก้ว (2519: 210) ที่ว่า "การสอนคำประพันธ์จะนิยมแต่งคำประพันธ์ง่าย ๆ เช่น กลอน กาพย์ และโคลง กลอนได้รับความนิยมมากที่สุด" และอัมพร สุขเกษม (2524: 82) เห็นว่า "กลอนเป็นคำประพันธ์ที่แพร่หลายมากกว่าร้อยกรองแบบอื่น ๆ กลอนที่เป็นต้นแบบของกลอนทั้งหลายคือกลอนแปด ซึ่งมีผู้เรียกว่ากลอนสุภาพบ้าง กลอนตลาดบ้าง" นอกจากนี้การประกวดร้อยกรองทั้งภาครัฐและเอกชนจัดขึ้นมักประกวดคำประพันธ์ประเภทกลอนเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น ในเนื้อหาของวิชาภาษาไทยจึงมุ่งให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพทั้งวิชาภาษาไทยบังคับและวิชาเลือก สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิชาเลือกภาษาไทย ท 041 การเขียน 1 เป็นวิชาที่ช่วยฝึกทักษะการเขียนให้เพิ่มขึ้น และจากการสำรวจพบว่าโรงเรียนในกรุงเทพมหานครส่วนมากจะเปิดสอนวิชา ท 041 การเขียน 1 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะศึกษาความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีได้ศึกษาแต่เพียงนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลเท่านั้น แต่ได้ศึกษานักเรียนในโรงเรียนเอกชนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ซึ่งใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 เช่นกัน เพราะในแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พุทธศักราช 2520 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2520: 2-5) ระบุว่า "การศึกษามีความสำคัญในอันดับสูงยิ่งแห่งกิจการของรัฐ และเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะควบคุมและจัดระบบการศึกษา การศึกษาที่มีใช้ภาคบังคับนั้นต้องมีมาตรการที่เหมาะสมเพื่อให้บุคคลมีโอกาสดี"

รับการศึกษาเท่าเทียมกัน และมีความเสมอภาคในทางโอกาสที่จะได้รับการศึกษา รัฐพึงสนับสนุนให้การศึกษาของแต่ละสถานศึกษามีคุณภาพทัดเทียมกัน ไม่ว่าสถานศึกษานั้นจะตั้งอยู่ ณ ที่ใด เปิดโอกาสให้เอกชนร่วมรับภาระจัดการศึกษาภายในขอบเขตที่รัฐกำหนด" ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะส่งเสริมมาตรฐานการศึกษาให้สูงทัดเทียมกันทั้งโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชน เพราะการศึกษาถือได้ว่าเป็นการลงทุนเพื่อให้เกิดผลผลิตอย่างหนึ่งและเป็นการลงทุนอย่างมหาศาลที่รัฐ เอกชน และผู้รับการศึกษาจะต้องรับภาระร่วมกัน จึงมีข้อที่น่าคิดว่าการจัดการศึกษามีประสิทธิภาพและคุณภาพเท่าเทียมกันหรือไม่ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนว่ามีคุณภาพมาก-น้อยต่างกันหรือไม่อย่างไร เพื่อที่จะได้เป็นแนวทางหนึ่งในการปรับปรุงคุณภาพของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน

สมมติฐานของการวิจัย

รายงานการตรวจสอบคุณภาพการศึกษาวិชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของสำนักทดสอบทางการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ 2526: 70) พบว่า นักเรียนในโรงเรียนสังกัดคณะกรรมการการศึกษาเอกชนมีสมรรถภาพด้านการใช้ภาษาต่ำกว่านักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ว่าความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าโรงเรียนเอกชน

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้วางขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากร คือนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2531 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส ที่เคยเรียนวิชา ท 041 การเขียน 1 มาแล้วในภาคเรียนที่ 1 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน
2. การวิจัยครั้งนี้มีได้คำนึงถึงองค์ประกอบ ที่อาจเกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่าง ประชากร ต่อไปนี้คือเพศ วัย ระดับสติปัญญา ความสนใจพิเศษ สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม วิธีสอนของครู และสภาพแวดล้อมอื่น ๆ
3. ความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพ พิจารณาในด้านรูปแบบและเนื้อหา

ข้อตกลงเบื้องต้น

นักเรียนได้ทำแบบสอบถามอย่างเต็มความสามารถ และวัน เวลาในการสอบที่ต่างกัน ไม่มีผลต่อการวิจัย

คำจำกัดความในการวิจัย

1. ความรู้พื้นฐานในการเขียนกลอนสุภาพ หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบและฉันทลักษณ์ของร้อยกรองประเภทกลอนสุภาพ และสามารถเขียนข้อความต่าง ๆ ตามที่กำหนดในแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. ความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพ หมายถึง ความสามารถในการเขียนร้อยกรองประเภทกลอนสุภาพได้ถูกต้องตามรูปแบบและเนื้อหา
3. โรงเรียนรัฐบาล หมายถึง โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร
4. โรงเรียนเอกชน หมายถึง โรงเรียนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาไทยในการปรับปรุงการสอนการ เขียนกลอนสุภาพ ตลอดจนการวัดและประเมินผล
2. เป็นแนวทางสำหรับครูในการสร้างแบบสอบด้านการ เขียนกลอนสุภาพให้ เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้สร้างแบบ เรียนในการผลิตหนังสือแบบฝึกหัด ตลอดจนสื่อการสอนที่เหมาะสมกับการสอน เขียนกลอนสุภาพ
4. เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย เกี่ยวกับการ เขียนร้อยกรองต่อไป